

## Optimering av vänskapsband

I produktutvecklingens goda anda är det många människor som anstränger sig till det yttersta för att optimera vardagen. Man strävar efter lösningar som leder till förenklingar så att man kan spara tid, tid som man kan lägga på andra optimerande aktiviteter. På så sätt sparar man tid och man kan förkorta ledtiderna för att kunna åstadkomma ytterligare energikrävande aktiviteter. Till slut så inser man att man jobbar 23 timmar om dygnet, sover stående och kissar i blöja.

Jag hade en granne som la all sin fritid på att komma med allsköns lösningar och omstuvningar i sitt hem för att ha tid till att koppla av. När han väl var klar med ett projekt satt han kanske 5 minuter och begrundade sitt verk, innan han slog händerna i armstöden och utbrast: "Nä, så här kan man inte sitta hela dagen."

Och så högg han tag i andra projekt.

Jag var imponerad av hans energi. Det blev en energitjuv och ett argument från min äkta hälft att ta tag i våra projekt.

Med energitjuv menar jag att han var så skicklig och energisk så jag till slut tappade lusten. Det kändes som en granntävling varje gång man skulle ta tag i något och han med sin energi kom fram och kom med förslag.

Till slut så riskerade han sitt liv i samma ögonblick som hans häl snuddade vid min tomt. Jag drog, likt Lucky Luke, snabbare än min egen skugga, fram mitt vattenslangmunstycke och såg i mitt inre hur jag placerade den hårt och bestämt, med slang och allt, långt upp i södra ingången och drog på fullt tryck.

Skadeglädjen över att i fantasin se hur vatten sprutar ut ur hans öron som en fontän på Champs Elysées avbröts av hans konstgjorda göteborgska utspätt med vacker skånska när han frågade om jag behövde hjälp med något.

Efter att ha snäst av honom några gånger började jag ifrågasätta varför i hela friden han hela tiden är ute efter att djävlans mig. Varför måste han visa sig så redig hela tiden och bara komma med störande förslag?

Så kom då avgörandet...

Vid ett tillfälle var jag tvungen att höja mitt förråd en decimeter. Det löste jag med en domkraft och ett järnspett. Jag sprang runt som en skottspole och slet häcken av mig för att få i ordning på förrådet. Det var dömt att misslyckas totalt och jag såg framför mig hur jag grillade korv på min brinnande brädhög, högljutt skrattande med en tom bensindunk bredvid mig.

När jag står där med järnspettet under förrådet och domkraften högt hissad, så faller domkraften och förrådet sjunker ned mot järnspettet. Jag inleder en hopplös kamp mot förrådets tyngd och känner mig totalt hjälplös. Ett "DJÄÄÄVLARRR" slinker ur min ansträngda nuna och jag är precis beredd att ge upp då Mr Redig dyker upp.

Utan att säga ett ord vänder han på klacken och två sekunder senare står han bredvid mig med ett järnspett och håller emot.

Tillsammans med gemensamma krafter, lyfter vi upp förrådet och får in domkraften igen. Utan ett ord vänder han på klacken och ytterligare 2 sekunder senare står han bredvid mig med en ny fin domkraft, trycker under den under förrådet och hissar. Sen tog han kommandot och ni kan inte ana hur tacksam jag var för att han tog kommandot.

Förrådet (8kvm) lyftes upp, nya stenar las under, det mättes och kontrollerades och efter en timma sänkte vi ner det. Där stod det, en decimeter högre upp, i våg, rakt och fint.

Han tittade på mig med en glad men frågande blick och när han såg min reaktion så skrattade han gott, och det var ett skånskt hjärtligt skratt. Jag sa: "Stå still", gick ner i källaren och hämtade två kalla öl och så skålade vi, skrattade tillsammans och pratade om helt andra saker...

Jag hade lärt mig en läxa. Jag tackar högre makter för att han inte tröttnade på den dryge göteborgaren som såg det som en sport att vara sur o grinig när han kom fram. Han har hela tiden bara velat vara vänlig och hjälpsam. Det är ju inte så att han har trugat på mig sina ideer, han ville bara hjälpa till.

Detta var snart 10 år sedan.

Jag lärde mig denna läxa och tog därefter tacksamt emot hans ideer bland vilka det sållades rätt rejält innan jag gjorde det på det sätt som jag fann bäst. Ibland blev det på hans sätt men för det mesta gjorde jag det som jag ville ha det... Han hjälpte gärna till oavsett och han skulle aldrig komma på tanken att säga "Det ser ju bra ut men jag hade nog gjort så här..."

Men när han hjälpte till så kom han alltid med goda ideer. Vem var tyst och försynt och lyssnade ödmjukt, tror ni?

Men jag fick honom svarslös en gång! Nja... nästan...

Enda gången han var svarslös eller rättare sagt (nästan) rådgivningslös, var när jag den 23 april förra året kom åkandes på en blänkande VN900 Custom.

Han kom fram, givetvis klädd i sin blåa overall med förstärkta knän, och stod och tittade länge utan att säga nånting.. Det kändes lite besvärande så jag klämde ur mig: "Fin, va?" Han böjde ner huvudet, rynkade på näsan och klämde ur sig på bred skånska: "Va e de för nåt?"

Efter min faktaminut, där orden fullkomligt sprutade ur munnen på mig, tittade han på mig och sken upp. Och så kom hans breda leende, han höjde handen och slog mig på axeln och sa: "De e till att bli gubbe!"

Han sa det med sån glädje och med ett skratt så jag började också skratta. Där stod vi och skrattade, skrattet tystnade och ingen av oss sa nånting. Då kommer frågan... hojen är sprillans ny, den har rullat 8 km, jag darrar av lycka och han frågar:

"Vad ska du göra med den?"

"Vaddå?" Frågar jag och svarar i samma andetag "Köra så klart"...!

"Näe, ja menar, vad ska du göra *med* den? Du kan ju inte åka omkring på en standardmaskin."

Jag kan säga att han bidrog till mina tankar på att byta till en tyngre hoj, inte för att jag var missnöjd utan för att kunna köra över den djäveln och vara säker på att hans nästa ord kommer från insidan av en respirator.

Men man kan inte vara arg länge på en skåning. Minuten senare öste han superlativer över valet och jag tog stolt emot hans beröm. Han sa att det var tur att jag inte köpte H D för det har varenda djävel i sta'n.

"...å nu ska du väl gå med i nån sån där klubb osså? Kanske nån Kawasaki-klubb?"

Han lyckades igen. Trots allt hade han lyckats ge mig ett råd. Nyfikenheten hade väckts och efter en tids surfande hittade jag VRS. Så den inofficiella versionen av "Varför jag gick med VRS"-förklaringen är faktiskt min skånska grannes råd!

Man finner vänner överallt.

Att döma en person utan att höra honom först är en dödssynd. "Never judge a book by its cover" är ju ett känt uttryck

Jag gjorde denna dödsynd och har säkert trampat i klaveret nån gång eller två även efter denna händelse...

Men nu stannar jag till och lyssnar på alla och frågar om jag inte förstår det dom säger, blir inte irriterad för att någon har andra ideer utan tar till mig och lär mig så mycket jag kan... försöker ialla fall, ska väl tilläggas...

Så, tack till alla er intresserade människor! Utan er vore till exempel min hoj en rykande askhög... korven hade smakat konstigt...

Sträck på er!

Ni ÄR uppskattade!

Ni vinner alltid i längden!

Må bäste granne vinna.

***Slipsen#6148***